

ROBERTA GREGORIO

De
gelateria
aan de
kust

Vertaling Jeannet Dekker

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2021 Ullstein Buchverlage GmbH, Berlin
Oorspronkelijke titel: *Die kleine Eismanufaktur in Amalfi*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2024 HarperCollins Holland
Vertaling: Jeannet Dekker
Omslagontwerp: zero-media.net, München
Omslagbeeld: © FinePic®, Munich
Zetwerk: MatZet B.V., Huizen

ISBN 978 94 027 7268 5 (e-book)
NUR 302

Originele uitgave verschenen bij Ullstein Taschenbuch Verlag, Berlin.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en uitgever worden hierbij niet beperkt.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Proloog

‘Kun je niet net zoals alle andere mensen op vakantie gaan, Livia?’
Nonna Filippa keek haar afkeurend aan.

Livia haalde haar schouders op, legde haar mes neer en liep in de keuken heen en weer. Waarom zou je tijdens de vakantie niet mogen koken?

‘Ga naar het strand, lees een boek of ga voor de tv hangen, maar laat mij in godsnaam in alle rust koken. Ik word veel te ongedurig als je de hele tijd om me heen draait.’

‘Dat doe ik helemaal niet!’ wierp Livia verontwaardigd tegen.

Filippa trok haar wenkbrauwen op en plantte haar handen in haar zij.

Livia snoof geïrriteerd. Wat was dit ook voor een belachelijk idee? Ze wilde helemaal geen vakantie, en zeker niet twee weken lang. Helemaal hadden haar *papà* en *mamma* erop gestaan en was *nonna* hen bijgevallen. De zaak was al in kannen en kruiken geweest voordat Livia naar haar mening was gevraagd.

De derde dag van haar vakantie was nog maar net begonnen, maar ze stond nu al onder hoogspanning. Ze had nergens zin in, ze wilde alleen maar naar de ijssalon om daar, zoals altijd, aan het werk te gaan. Niets doen voelde als afkicken.

Livia slaakte een vertwijfelde zucht, die nog het meest leek op het

gekerm van een ziek dier. Naar het strand? Ook goed, dan ging ze naar het strand.

Ze pakte haar zwemspullen en liep naar buiten, maar toen ze in de buurt van de *gelateria* kwam, waar ze wel langs moest lopen om bij het strand te komen, werd ze er als door een magneet door aangetrokken.

Moest ze het erop wagen en kijken of alles in orde was?

Haar voeten wachtten niet eens op toestemming van haar gedachten, die liepen al in de richting van de ijssalon.

De achterdeur stond open. Ze wilde alleen maar even hallo zeggen en dan weer van haar vakantie genieten. Echt waar!

Livia klopte niet aan, maar liep meteen naar de ijsmakerij, de werkplaats achterin waar het ijs werd bereid. Haar vader stond aan de werkbank, met zijn rug naar haar toe.

'Buongiorno, pa...'

De begroeting bleef steken in haar keel toen ze haar vader hoorde hijgen. Hij greep zich aan de werkbank vast en draaide zich niet naar haar om. En dat was nog vreemder. Haar vader en zij leefden en werkten als een eenheid. De band tussen hen was ongelooflijk sterk. Toch draaide hij zich niet om. Een paar tellen later kromde hij zijn rug, alsof hij werd gekweld door pijn, en zakte hij in elkaar. Zomaar. Als een zak aardappelen. De plof waarmee hij neerkwam, klonk angstaanjagend definitief.

Livia reageerde instinctief. Pas enige tijd later merkte ze dat ze naast hem op haar knieën zat, naar zijn ademhaling luisterde en zijn pols voelde. Blijkbaar had ze geschreeuwd, want al snel stonden er mensen om haar heen. Ze begon met hartmassage, ze blies lucht zijn longen in. En ze dacht bij zichzelf: als ik had kunnen kiezen hoe hij moest sterven, dan had ik hiervoor gekozen: in mijn armen, omringd door zijn dierbare ijs.

Toen voelde ze dat iemand een hand op haar rug legde. Het was geen krachtige aanraking en zeker geen pijnlijke, integendeel, maar Livia draaide zich om. Ze zag een bekend uniform, een snor en warme ogen die haar geruststelden.

Hoofdstuk 1

‘Vertel eens, waarom bittere chocolade, *perché?*’

‘Omdat koffie de smaakpapillen op je tong een beetje verdooft, Livi, *capisci?*’

‘En chocolade maakt ze weer wakker?’

Hij lacht en knikt dan. ‘Ja, zo zou je dat kunnen zeggen.’

(Jssmaak *Dolcezza di caffè con cioccolato fondente*, voor het eerst vervaardigd in Artigiani del Gelato in mei 1992)

Livia deed haar ogen open en vroeg zich af wat haar had gewekt: het gekrijs van de meeuwen boven de nabijgelegen zee of toch de geur van koffie, die uit de keuken van haar buurvrouw moest komen. Die arme Patrizia sliep slecht; dat wist iedereen die een praatje met de oude dame maakte. Livia snuffelde even en kwam tot de conclusie dat de uitnodigende en unieke geur Patrizia’s keuken had verlaten en haar slaapkamer was binnengedrongen. Strikt genomen was dat geen bijzondere prestatie, want ze woonden in zo’n typisch Italiaans straatje waar de huizen zo dicht op elkaar stonden dat je er nog geen krant tussen kon steken. Veel mensen vonden dat waarschijnlijk erg benauwend, maar Livia niet. Ze woonde heel graag in het hartje van Amalfi, samen met haar nonna Filippa.

Livia gaapte en rekte zich uit. De zon was nog niet op, dus het kon nog geen halfzes zijn, maar voor haar was het toch al tijd om uit bed te komen. Zachtjes stond ze op, zodat ze Filippa niet wakker maakte. Die sliep, in tegenstelling tot Patrizia, erg goed en erg lang in de slaapkamer naast de hare.

Na een bezoek aan de badkamer kleetde Livia zich aan en liep naar buiten. In de Via Lorenzo d'Amalfi was nog geen mens te zien. In de verte hoorde ze meeuwen krijsen. Die trokken zich in de loop van de dag altijd een beetje terug, om vervolgens tegen zonsondergang weer elegant hun rondjes te draaien.

Even later liep Livia snel het antieke palazzo in, genietend van de rust die hier zo vroeg in de morgen nog hing. In de entreehal van licht marmer, die door het hoge plafond een majestueuze uitstraling had, hing een aangename stilte, en na de zomerse temperatuur van buiten was de koelte hier een weldaad. Livia hield van elk hoekje in het palazzo La Fontana, dat op een prachtige plek aan de voet van de dom lag. Hier was ze opgegroeid, hier had ze van jongs af aan bijna elke dag van haar leven doorgebracht.

'Buongiorno, *signorina* Livia,' hoorde ze iemand zacht maar duidelijk zeggen.

Ze herkende de stem meteen, nog voordat ze de eigenaar ervan zag. Het was Andrea, de portier, die net aan zijn werkdag begon.

Hij hoorde net zo bij het gebouw als de zee bij de kust. Hij kwam de hal bij de entree uit, waardoor zij altijd naar de achteringang van haar gelateria liep. Het palazzo bood niet alleen onderdak aan het traditionele hotel La Fontana, maar ook aan verschillende kleine winkeltjes rondom de piazza. Aan de fontein in het midden daarvan, de *fontana*, had het palazzo zijn naam te danken. Het gebouw was een wereld in het klein, of eerder een grote familie. Dat merkten ook de talloze toeristen die hier jaar na jaar logeerden, en hetzelfde gold voor de vele klanten van de bonte verzameling pittoreske winkeltjes. Wie zich tijdens een vakantie had ondergedompeld in de wereld van La

Fontana kwam vroeg of laat weer terug, al was het twintig of dertig jaar later.

‘Andrea, buongiorno!’ riep ze, en ze wuifde in het voorbijgaan naar hem.

Hij glimlachte – althans, dat vermoedde Livia, want zijn lippen gingen schuil onder zijn brede snor –, lichtte de pet die bij zijn uniform hoorde en maakte een buiging. Altijd even galant. Op Andrea kon je vertrouwen. Ook op zijn ogen, die warmte, betrouwbaarheid, begrip en kracht uitstraalden. Ze kende die ogen en wist hoe geruststellend zijn blik kon zijn.

‘Hebt u het druk?’ vroeg hij beleefd, terwijl Livia achteruit door de hal liep, zodat ze zonder het oogcontact te verliezen toch verder kon lopen.

Ze stak haar armen naar opzij uit, waardoor haar tas, die ze altijd over haar schouder hing, afzakte naar de kromming van haar elleboog. ‘Ja, zoals altijd,’ bevestigde ze.

Hij stak zijn duim naar haar op en zwaaide, om vervolgens langzaam verder te kuieren naar zijn werkplek buiten, meteen rechts naast de zware glazen toegangsdeur.

Livia wist dat hij alle gasten geduldig en charmant zou begroeten, al zag een deel van hen hem helemaal niet staan. Dat was erg jammer. Wie Andrea niet kende, miste echt iets.

Toen ze de achterdeur van de gelateria naderde, zocht ze al in haar tas naar de sleutel, die ze natuurlijk pas vond toen ze de hoop al weer bijna had opgegeven. Voor de zoveelste keer besloot ze haar handtas eens op te ruimen, daar moest ze echt tijd voor vrijmaken. Al was opruimen best een dingetje. Je begon met je tas, maar voordat je het wist, was je bezig met een kast, en als je dan even niet oplette, kwam je in de verleiding om de bezem door je hele leven te halen. En daar was Livia nog niet aan toe.

Ze bande die ongemakkelijke gedachte uit haar hoofd, deed de deur open, betrad haar rijk en ademde diep in. Hoewel ze hier elke dag

aan het werk was, maakte haar hart nog altijd een sprongetje wanneer ze 's morgens de ijsmakerij in liep. Lang niet alle mensen gingen elke dag met plezier naar hun werk, en daarom prees Livia zich gelukkig met het feit dat ze haar brood kon verdienen met iets waar ze echt goed in was en waarvan ze erg veel hield. IJs, *gelato*, was haar wereld, want ze was de trotse eigenares van de oudste ijsmakerij in Amalfi.

Artigiani del Gelato, zo heette de zaak al sinds haar grootouders ermee waren begonnen. Het eenvoudige naambord boven de ingang stond voor passie, vakmanschap en traditie. Op Livia's schouders rustte de verantwoordelijkheid om het bedrijf succesvol de toekomst in te loodsen, maar dat voelde voor haar niet als een last. Hoe meer ijs ze vervaardigde, des te gelukkiger ze was, al kon ze het soms amper bijbenen. Dat kwam doordat de zaak zo goed liep, nog beter dan een paar jaar geleden.

Enkele maanden geleden waren er in Amalfi televisieopnamen gemaakt, en uitgerekend zij, Livia Lucibello, was voor de camera gehaald om over haar ijsmakerij te vertellen. Sindsdien stroomden de klanten toe. En haar kleine ijsmachines, die, tja, niet meer de nieuwste waren en tijdens de verschillende fasen van de productie met de hand moesten worden bediend, bromden en knarsten, en slaagden er amper in om de hoeveelheden ijs te vervaardigen die haar klanten verslonden. Nieuwe, grote machines kopen? Ja, dat zou een logische beslissing zijn, maar deze machines van het merk Gaggia waren haar partners, haar engelen, haar hulpjes. Ze was eraan gehecht. Omdat haar papà ze had gekocht, elke dag had gebruikt en bijna had aanbeden. Alleen daarom al waren ze voor haar meer waard dan een hele zak diamanten. Het was geen optie om ze te vervangen, en bovendien had ze een kleine ijsmakerij, geen hele fabriek. Dat verschil proefde je!

Livia koos ervoor om 's morgens een partij ijs te maken en later op de dag nog eens, al deed ze eigenlijk de hele dag niets liever dan ingrediënten in de machines stoppen, de voortgang zorgvuldig bewaken en daarna de romige, koude ijsmassa in de bakken gieten. Natuurlijk

maakte ze alles zelf, dat had ze nog nooit van haar leven aan een ander overgelaten. Nee! Alleen al bij de gedachte schudde ze haar hoofd. Dit kreeg ze allemaal zelf voor elkaar, ze was immers een Lucibello.

Ze keek om zich heen, naar de ruimte met zijn wit betegelde muren en vloer waarin alles overzichtelijk, schoon en keurig opgeruimd was. Precies zoals haar papà het haar had geleerd. Haar privéleven was soms verre van ordelijk, maar hier in Artigiani del Gelato deed ze alles volgens plan. En met heel veel liefde.

‘Livia? Ben je er?’

Livia keek geschrokken op en veegde haar handen af aan haar schort. Ze zuchtte even toen ze aan haar schort zag welke smaak ze het laatst had gemengd. Vóór haar stonden de pas gevulde bakken die naar de koelcel moesten worden gebracht.

‘Ja, kom verder!’ riep ze. Ze tilde twee bakken met *fragola e basilico* op en kreunde daarbij. Het was immers tien liter ijs.

De deur ging open en het knappe gezicht van haar vriendin Carolina, die de winkel naast de hare bezat, keek naar binnen. ‘*Pausa?*’

Livia knikte vermoeid.

Carolina hielp haar om het ijs naar de koelcel te brengen. Livia legde haar schort weg en liet zich door haar vriendin mee naar buiten slepen. Ze had nog niets gegeten of gedronken, maar al wel vier uur ijs staan maken. Een korte pauze kwam als geroepen.

Carolina stak haar arm door die van Livia. ‘Ik weet dat je het niet graag hoort, maar je werkt te hard.’

Livia maakte een ongeduldig geluidje, want ze had geen zin in een preek. Ze liep mompelend terug naar de entree, waar de stilte van de morgen allang was verdwenen.

Carolina verwachtte duidelijk ook geen antwoord. Ze duwde Livia langs de zware glazen deur naar buiten, waar ze niet alleen werden verwelkomd door de hitte, maar ook door geroezemoes en het geklater van de fontein. De zon scheen zo fel dat Livia met haar ogen knipperde. Als vanzelf greep ze naar haar schouder, maar daar hing

geen tas aan. Die lag nog in de ijsmakerij. En haar zonnebril zat in die tas.

‘Neem die van mij maar,’ bood Carolina aan, die Livia vaak al begreep zonder dat ze een woord hoefde te zeggen. Haar vriendin trok haar zonnebril uit haar donkerblonde krullen en gaf hem aan haar.

Livia zette hem op en knikte naar Andrea, die zijn pet lichtte en haar een knipoog gaf.

Pas toen drong de drukte van Amalfi pas echt tot haar door. Het was zomer, iedereen genoot van de zon en Amalfi liet zich van zijn beste kant zien. Alles klopte, als in een perfect geënceneerde film: de mooie gebouwen, het prachtige licht, de toeristen, de vrolijke stemmen die talen van over de hele wereld spraken, de zee en de ongelooflijk mooie steile kust. Wat Livia hier zag, was het echte leven in Amalfi, de alledaagse werkelijkheid, en daar werd ze elke dag opnieuw verliefd op.

‘Je ziet er nu al beter uit,’ vond Carolina, die haar hand opstak en naar hun vriendin Diletta zwaaide, die hun tegemoetkwam. Het trio eigenaressen van de winkels links van de glazen toegangsdeur van het palazzo was hiermee compleet.

Diletta, die met haar lichtgetinte huid en steile zwarte haar een echte schoonheid was, omhelsde eerst Livia en daarna Carolina en gaf hun allebei een kus op hun wang. Het viel Livia, niet voor het eerst, op hoe verschillend ze er alle drie uitzagen, maar ze werden door meer dan uiterlijkheden met elkaar verbonden. Ze waren met elkaar opgegroeid in de winkels die hiervoor van hun grootouders en daarna hun ouders waren geweest en deelden de nodige jeugdherinneringen.

‘Wat zeggen jullie ervan, schoonheden? Zullen we ons haasten? Anders is er straks geen tafeltje meer vrij bij Sal,’ zei Diletta.

Caffè bij Sal, dat was traditie, een kans om wat tijd voor henzelf en hun vriendschap te nemen. Juist omdat ze alle drie voltijds werkten, was dat des te belangrijker. Livia was single, maar Carolina had, na een eerdere ongelukkig geëindigde relatie, sinds een paar maanden weer

een vriend en Diletta was getrouwd. Ze hadden daardoor niet veel tijd die ze met hun drieën konden doorbrengen.

Livia liet het vrolijke gekwetter van haar vriendinnen over haar heen komen en dacht aan eerder die ochtend vroeg, toen de geur van Patrizia's koffie haar had gewekt. *Mamma mia*, ze had dringend behoefte aan cafeïne!

Hoofdstuk 2

Kun je bloemen eten?’ Ze spert verbaasd haar ogen open.
‘Alleen de mooiste, Livi, en lang niet allemaal. Net genoeg om hun geur te kunnen ruiken. Een zweem, of eerder een vermoeden, capisci? Zeker niet te veel.’
Ze knikt, alsof dat overduidelijk is.

(Bouquet di rose con mandorle, voor het eerst vervaardigd in Artigiani del Gelato in mei 1994)

Livia leunde achterover en deed haar ogen dicht. De zon streefde haar gezicht, zacht en warm. Ze ademde de geur van de nabijgelegen zee in, die zich op een ongewone maar verfrissende manier vermengde met de smaak die de net opgedronken espresso op haar tong achterliet. Ze deed haar ogen weer open, maar hield haar gezicht naar de zon gericht. Het liefst was ze nu als een kat gaan spinnen, maar in plaats daarvan slaakte ze een zucht.

Zo was het wel uit te houden...

Diletta en Carolina waren met elkaar in gesprek, maar Livia zat niet echt meer te luisteren. Het geklets van haar vriendinnen trok kabbelend aan haar voorbij en Livia kon zich voorstellen dat het voor de toeristen in Amalfi net zo was. Zij konden hun zielen laten dwalen op

een plek waar zon, zee en zorgeloosheid elkaar ontmoetten. Dat vond ze een mooie gedachte. Ze keek voorzichtig om zich heen, naar de gezichten aan de tafeltjes naast hen, om te zien of het die mensen net zo verging als haar. Ze zag stelletjes aan de koffie, kinderen die aan *cornetti* knabbelden, en ja, ze hadden allemaal iets gemeen: ze zagen er ontspannen en gelukkig uit. Dat gaf Livia een onverwacht trots gevoel. Ze was trots op haar geboortestreek, op haar ijs en op wat dit kleine kustplaatsje, waar ze al haar hele leven woonde en dat ze nooit wilde verlaten, met zijn bezoekers deed.

‘Ik wil zo graag weten wat je nu weer denkt...’ Carolina onderbrak haar gemijmer voorzichtig, maar toch schrok Livia op.

Ze wuifde die vraag weg. Soms was het eenvoudiger om haar bespiegelingen niet met haar vriendinnen te delen, want Carolina en Diletta konden haar niet altijd volgen. Ze waren veel nuchterder, duidelijk minder geneigd tot dagdromen – eigenschappen die Livia heel erg aan beide vrouwen kon waarderen, want ze hielden haar met beide benen op de grond. Dat was soms hard nodig. De vriendinnen vulden elkaar aan en waren het vaak eens. Er was zelden ruzie.

‘Heb je er al over nagedacht? Over Rino, die blogger?’ vroeg Diletta nieuwsgierig.

Al dagenlang vormde Rino voor Diletta het belangrijkste onderwerp. Ze had het idee opgevat om Livia met hem in contact te brengen omdat hij een voormalige schoolvriend van Diletta’s man Ezio was en omdat Livia graag Rino’s stukjes las. Dat was logisch, want hij blogde over eten en dat onderwerp sprak haar aan. Livia keek graag naar zijn foto’s op Instagram omdat hij in de nabijgelegen havenstad Salerno woonde en het liefst nieuwtjes uit hun streek deelde. Meer dan dat was het niet, maar omdat Diletta en ook Carolina om wat voor reden dan ook Livia aan de man wilden brengen, was haar aan Rino voorstellen nu hun nieuwe grote doel geworden.

Diletta streek een van haar lange, zwarte lokken achter haar oor,

waardoor haar betoverende gezicht nog beter uitkwam, en keek Livia indringend aan.

‘Maakt het nog iets uit als ik zeg dat ik geen belangstelling heb?’ vroeg Livia, hoewel ze het antwoord eigenlijk al kende. Haar vriendinnen waren maar zelden van hun plannen af te brengen.

‘Je kunt toch een keertje met hem afspreken? Gewoon, zomaar. Dan kun je hem over je gelateria vertellen,’ stelde Carolina voor. Ze schraapte met een lepeltje de suiker uit haar kopje die aan de binnenkant was blijven zitten. Carolina deed altijd te veel suiker in haar koffie, wel anderhalf zakje. Livia kreeg al gaatjes in haar tanden als ze ernaar keek.

‘Hij heeft het ongetwijfeld erg druk.’ Livia deed een laatste poging om het idee uit hun hoofd te praten. Als ze ergens een hekel aan had, was het aan een date die als een zakelijke afspraak was vermomd.

‘Hij heeft wel tijd,’ beweerde Diletta.

Livia was meteen op haar hoede. ‘Heb je soms al iets geregeld?’

Diletta wendde haar blik af en keek naar haar nagels.

‘Kijk toch eens verder dan je neus lang is, Livia. Jullie hebben zoveel met elkaar gemeen. En wie weet leidt het tot extra reclame voor Artigiani del Gelato. Het kan geen kwaad,’ viel Carolina, die haar kopje had neergezet, haar vriendin bij.

Livia haalde haar schouders op. ‘Ja, reclame is altijd gunstig. Nou, ik zal wel kijken wanneer ik kan, oké?’ Ze wilde dit ongemakkelijke onderwerp zo snel mogelijk afsluiten.

‘Hm... Volgende week?’ vroeg Diletta met half toegeknepen ogen.

Livia sloeg vermoeid haar handen voor haar gezicht en masseerde haar slapen. ‘Wanneer?’

‘Hij komt volgende week maandag langs, als het schikt.’

‘*Va bene*. Maar, *ragazze*, dit is de laatste keer dat ik met dit soort onzin meedoe. Ik ben single. Duidelijk? Ik heb het druk met mijn bedrijf, een partner zou me alleen maar afleiden. Het gaat uitstekend

met me. Jullie hoeven je geen zorgen over me te maken.' Ze was dol op haar vriendinnen, maar ze moesten echt eens ophouden met hun eeuwige koppelpogingen.

Livia keek van Diletta naar Carolina en weer naar Diletta.

Ze knikten schuldbewust en Livia ontspande zich weer.

Goed dan, ze wilde deze Rino best een keer ontmoeten. En in één moeite door haar nonna Filippa gelukkig maken, want die vond het maar niks dat Livia geen vriend had. Alsof dat het enige was wat ertoe deed, dat je een man had... Dat was een hopeloos ouderwets en eerlijk gezegd ook dom idee. Livia wist dat haar vriendinnen en haar oma eigenlijk helemaal niet zulke achterhaalde opvattingen koesterden. Het kwam allemaal door haar papà. Ze wilden Livia afleiden, haar op andere gedachten brengen. Maar ze had tijd nodig. Ze moest verwerken wat er was gebeurd op die vreselijke dag, nu bijna een jaar geleden. Livia wist niet hoelang het nog zou duren voordat ze dat kon afsluiten en of dat eigenlijk wel mogelijk was.

'Ragazze, de plicht roept, vrees ik.'

Die aarzelende opmerking van Carolina kwam Livia goed uit. Ze wilde nu geen verdrietige bui krijgen. En toch lukte het haar niet om meteen op te staan, nog niet, hoewel ook zij echt weer aan de slag moest. Het opvallende gesnuif van Diletta maakte het niet bepaald beter. Hoelang zaten ze hier eigenlijk al bij Sal sul Mare? Livia keek op het horloge dat Filippa haar bij haar eindexamen had gegeven en kromp bijna onmerkbaar ineen. Al twintig minuten. Dat was veel te lang, dus ze stond met een ruk op. Door die beweging viel haar dunne zomerrok met een zacht ruisend geluid rond haar benen.

Sal kwam naar hun tafeltje toe. De beweeglijke café-eigenaar hield iets achter zijn rug verborgen. Het was zijn gewoonte om hen met kleine attenties te verrassen en hij liet geen kans voorbijgaan om persoonlijk afscheid te nemen van Livia en haar vriendinnen. Dat deed hij elke dag weer, ook als de zaak vol zat, wat eigenlijk altijd het geval was.

Zijn café, het populairste in heel Amalfi, was gevestigd in het Palazzo Sant'Andrea, dat links van het palazzo La Fontana lag. Bij Sal kon je 's morgens caffè en cornetti krijgen, 's middags verfrissende drankjes en hapjes, 's avonds cocktails, aperitiefjes en wijn, en 's nachts warme cornetti. Livia was als tiener al stamgast geworden. Sindsdien was zij heel erg veranderd, maar Sal niet. Hij leek geen dag ouder te worden.

'Moeten jullie niet weer aan het werk, *bellezze?*' vroeg hij, zoals altijd charmant en met een knipoog.

'Ja, helaas wel,' zeiden ze als uit één mond.

Hij haalde drie heerlijk geurende, prachtige rode rozen achter zijn rug tevoorschijn en gaf er hun elk eentje. Livia beloonde hem met een kus op zijn wang en stak haar neus tussen de zijdezachte bloemblaadjes. Verrukkelijk.

Sal vouwde zijn handen samen en tuurde naar hun winkels, die vanuit zijn café duidelijk te zien waren, en knikte. 'Dan wens ik jullie goede zaken, *bellezze*. Wij inwoners van Amalfi moeten elkaar steunen en er altijd voor onze gasten zijn. Die hebben het verdiend om hier de tijd van hun leven te hebben.'

Carolina giechelde. 'Wat ben je 's morgens toch altijd filosofisch, Sal.' Ze stak haar arm door die van hem.

Hij lachte en wekte een verlegen indruk, maar dat was maar schijn. Dat hoorde bij het totaalpakket Sal. Net als zijn volle zwarte haardos, met de scheiding links, zijn kleine bruine schort, zijn witte overhemd en zijn zwarte broek. Zo zag hij er elke dag uit, zomer en winter.

Ze namen snel afscheid van hem, want de volgende dag zouden ze elkaar allemaal weer zien. En de dag erna ook. Elke dag weer.

Livia liep met haar vriendinnen terug naar het palazzo La Fontana. Dat was niet ver, maar ze moesten ontelbaar veel toeristen ontwijken die recht op de dom afstevenden, die via een fraaie trap kon worden betreden. De treden kwamen uit op het *piazzetta*, het plein waaraan het palazzo La Fontana en het Palazzo Sant'Andrea lagen en waar het leven in Amalfi zich grotendeels afspeelde.

En wat waren ze mooi, hun drie winkels. Livia verbaasde zich er telkens weer over dat ze zo uitnodigend, bedrijvig en vrolijk naast elkaar lagen, als de perfecte omlijsting van het belangrijke piazzetta. Carolina's Cartiera Cavaliere, een winkel in papierwaren, natuurlijk uit Amalfi, lag meteen links naast de hoofdingang van het palazzo. De pui werd grotendeels in beslag genomen door een etalage die Carolina zo aantrekkelijk had ingericht dat voorbijgangers meteen zin hadden om naar binnen te lopen voor het mooiste briefpapier, dikke schrijfblokken en fraaie notitieboekjes. Rechts en links naast de ingang waren twee grote rekken met kaarten waarin altijd mensen stonden te snuffelen. De winkel was een paradijs voor iedereen die van schrijfwaren van topkwaliteit hield.

Casa del Limone, de winkel van Diletta, was als een geel baken dat een heerlijke geur verspreidde. Hier was alles met citroenen versierd, bestikt, bereid en beschilderd. Jam, koekjes, crème, kaarsen, zeep, li-keur, stof, schorten, aardewerk en nog veel, veel meer, allemaal vervaardigd van citroenen uit Amalfi of met afbeeldingen ervan versierd.

Livia was dol op de winkels van haar vriendinnen, maar ze hield het meest van haar ijsmakerij, die zo fraai tussen de *cartiera* en de *casa* lag. Ze had de winkel met de kleinste oppervlakte, wat betekende dat alle drukte zich afspeelde aan slechts vijftien kleine tafeltjes die buiten voor de gelateria waren neergezet, onder grote parasols.

Ze hadden alle drie personeel, maar stonden het liefst zelf in hun winkel.

'Goed, weer aan de slag?' vroeg Livia toen ze eindelijk voor het palazzo La Fontana stonden.

Ze knikten naar elkaar en gingen verder met waar ze het beste in waren: mensen van over de hele wereld gelukkig maken met hun specialiteiten.